

Πήγαινε φραγάσου νὰ δοῦμε τί λένε Ὁρ. Ἀφουγκράζιτι τοῦ σπίτι μ' Σάμ. Ἦτιονε χωσμένος κι ἀφρουκούθενε Κρήτ. Πήι 'ς τ'ν πόρτα κι ἀφουκραίνιταν τί φκειάβ' αὐτὸς μέσα Αἰτωλ. Τί κάθισι αὐτοῦ κι ἀφ'κράζισι; Ζαγόρ. Ἐφουκρέθα, ἅμα 'κ' ἐκ'σα ντὸ λέγ'νε Τραπ. Χαλδ. Φουγρᾶσι τί θὰ ποῦμι νὰ τοῦ γράψ'ς; Λήμν. Ἀφηγκρίστη το' ἄκουσε οὐλα τὰ λόγια τ' καλόγερον (ἐκ παραμυθ.) Σκυρ. Πήγε 'πὲ τὸ παραθύρ' καὶ 'φηκρήσκε Σκοπ. || Παροιμ. Ὅποιους ἀφ'κρεῖετι τὰ θ'κά τ' ἀκούει (ὅτι ὁ ὠτακουστής συνήθως ἀκούει ἰδικὰς του μομφὰς) Μακεδ. || Ἀσμ.

Κι ἀπόξω 'κείνη στέκεται, ὅλα καλὰ τ' ἀφ'κράται Νίσυρ. Συνών. ἀκρουμάζομαι 2, ἀκρουμαίνω 1 β, ἀφακρώνομαι 2, κρυφακούω. γ) Ἐξετάζω τὸν ἀσθενῆ διὰ τῆς ἀκροάσεως, ἐπὶ ἰατρῶν Ἡπ. Μύκ. κ.ά.: Σῦρε νὰ σ' ἀφ'κραστῇ ὁ γιαιτρός Ἡπ. Τὸν ἀφ'κρεῖάζεται ὁ γιαιτρός Μύκ. Συνών. ἀφακρώνομαι 3. 2) Πείθομαι εἰς τινα, δέχομαι τὰ ὑπὸ τινος λεγόμενα, ὑπακούω πολλαχ.: Δὲ μοῦ φραγκάζεται καθόλου Κονίστρ. Πολὺ μὲ 'φηκρεῖεται τὸ παιδί μου Σαρεκκλ. Τώρα δουλεύει κι ἀφηκράζεται νὰ τοῦ πῇ κάνεις κάτι Ἀπύρανθ. Σᾶς ἐμίλησα, μὰ δὲ μὸφηκράστητε αὐτόθ. Δὲ 'φηκρεῖουνταν, γι' αὐτὸ τὰ 'παθε Σηλυβρ. Ν' ἀφ'κράζισι τί σ' λέν οἱ τρανύτιροί σ' Σισάν. Ἐν τοῦ 'φουγκράζουμου νὰ 'ρτῶ Κάλυμν. Πρέπει ν' ἀφουκραστῇ τοὺς γονέους τῆς ἸΠολυλ. 25 || Παροιμ.

Ἐσὲν τὰ λέω τοῦτα | κι ἂν ἔχης νοῦ 'φουκροῦ τα (ἐπὶ τῶν ἀλληγορικῶς ὁμιλούντων) Ρόδ. || Ἀσμ.

Δὲν ἀφρουκοῦμαι κάνενοῦς, μόνο τοῇ κεφαλῇς μου Κρήτ. Συνών. ἀκούω Α 4 β, ἀκροάζομαι 2, ἀκρουμαίνω 2, ἀκρών-νομαι 2. Μετοχ. 'φηκραζούμινους = εὐπειθής Ἡπ. (Ζαγόρ.): Εἶνι 'φηκραζούμινου πιδί. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφακραστερός. β) Εἰσακούω, ἐπακούω Κρήτ. Κῶς κ.ά.: Ἀν εἶχα -ν- ἀφρουκάζεται ὁ Θεὸς τοῦ καθανοῦ μας, ἦθελα χαλάσει ὁ κόσμος Κρήτ. Ἀ, μὰ δὲ σ' ἀφρουκᾶτ' ὁ Θεὸς ὅσο καὶ νὰ βλαστημᾶς καὶ κάτεχέ το αὐτόθ. 'Φουκράστηκέν τως ὁ Θεὸς Κῶς. Συνών. ἀκούω Α 4 γ. 3) Ἐχω τὴν αἰσθησιν τῆς ἀκοῆς, ἀκούω Ἀστυπ. Θεσσ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: Ἀφουκρεῖοῦμι καλὰ Θεσσ. Δὲν ἀφουρκοῦμαι ὁλοῦ Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Μὲ βαστοῦσα δὲ βαβὰ μου καὶ δὲ δὸ 'φηγρᾶστηκα (βαβὰ = νεῦρα) Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 209 (ἐκδ. ÉLegrand) 'ἄς εἶχα μάτια σκοτεινά, ἀφτιά νὰ μὴ 'φουκροῦμαι... | νὰ μὴ θωρῶ τὸ γίνεται, νὰ μὴ 'γροικῶ τὸν πόνο.

Πβ. ἀφακράρω, ἀφακρώνομαι.

ἀφακράρω ἀμάρτ. ἀφηγρᾶρω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι κατὰ τὰ εἰς -άρω.

Ἀφακράζομαι 1, ὁ ἰδ.: Μὲ ἀφηγρᾶρεις;

ἀφακράρισμα τό, ἀμάρτ. ἀφηγρᾶρισμα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράρω.

Ἀφάκρασμα 1, ὁ ἰδ.

ἀφάκраси ἦ, ἀμάρτ. ἄφ'κρησι Θράκ. (Αἰν.) ἀφούκраси ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,159.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι Πβ. καὶ μεταγν. ἐπακρόασις. Τύπ. αὐκρησις παρὰ Δουκ. καὶ Γερμ., ἀφούκрасиς δὲ παρὰ Βλάχ.

Ἀφάκρασμα 1, ὁ ἰδ.

ἀφάκрасма τό, πολλαχ. ἀφούκрасμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀφούκрасμα Κρήτ. ἀφούκρεμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀφήκрасμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) — Λεξ. Κομ. Κινδ ἄφ'κраси Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀφούγκраси Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀφώκρωμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀφούκρωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι. Ὁ τύπ. ἀφούκрасма καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀφώκρωμαν-ἀφούκρωμαν ἐκ τοῦ τύπου ἀφουκροῦμαι-ἀφουκροῦμαι κατὰ τὸ ἀπλώνω-ἀπλοῦμαι-ἄπλωμαν, στεγνώνω-στεγνοῦμαι-στέγνωμαν, φανερώνω-φανεροῦμαι-φανέρωμαν κττ. παράγωγα ἐκ τῶν εἰς -ώνω ρημάτων.

1) Ἀκρόασις ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀκρούμασμα 1, ἀφακράρισμα, ἀφάκраси. 2) Λαθραία ἀκρόασις, ὠτακουστία ἐνθ' ἀν.: Τ' ἀφούκρεμαν ἐν' τρανὸν ἀμαρτίαν Τραπ. Χαλδ. Ἀσ' τ' ἀφούγκраси Ἀράχ. Συνών. ἀκρούμασμα 2, παρακάθισμα.

ἀφακραστερός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφουκραστερός Κρήτ. (Σέλιν.) ἀφρουκαστερός Κρήτ. (Σέλιν.) ἀρφουγαστερός Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι.

Ἐκεῖνος ὅστις ὑπακούει εἰς τοὺς ἄλλους, εὐήκοος, εὐπειθής: Ἀφρουκαστερὴ κωπελλιά. Ἀρφουγαστερὸ κωπέλλι. Συνών. ἀφακραστικός, καλαφάκраси, ὑπάκουνος, 'φηκραζούμινους (ἰδ. ἀφακράζομαι 2), ἀντίθ. ἀκρούμαστος, ἀκρωστος, *ἀνάκοος, *ἀνακρούμαστος, ἀναφάкраси, ἀνυπάκουνος, κακαφάкраси.

ἀφακραστής ὁ, ἀμάρτ. ἀφηκραστής Λεξ. Κινδ ἀφ'κρηστής Ἰμβρ. ἀφουκραστής ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,159 ἀφουγκраси Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι. Πβ. καὶ μεσν. ἐπακροατής ἐν γλωσσαρίοις. Τύπ. ἀφηκρηστής ἐν Πεντατεύχ. Ἐξοδ. 15, 26 (ἐκδ. Hesseling), αὐκρηστής παρὰ Δουκ. (λ. αὐκροῦσθαι), τὸ δὲ ἀφουκραστής καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ προσπαθὼν νὰ ἀκούσῃ τι κρυφίως, ὠτακουστής ἐνθ' ἀν.: Ἀφουγκраси δὲ γίνουμι Στερελλ. (Ἀράχ.) Ξέρ'ς τί ἀφ'κρηστής ποῦ 'νι τούτουνους; κάμμιὰ κουβέδα δὲ δὸν γιλᾶ Ἰμβρ.

ἀφακραστικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀφουκραστικά Κρήτ. — ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 159 ἀρφουκαστικά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀφακραστικός.

Εὐηκόως, εὐπειθῶς ἐνθ' ἀν.: Ἀφουκραστικά νὰ περνᾶς γιὰ νὰ σ' ἀγαπᾶ οὐλος ὁ κόσμος Κρήτ.

ἀφακραστικός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφουκραστικός Κρήτ. — ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 159.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι. Ὁ τύπ. ἀφουκραστικός καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀφακραστερός, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἀφουκραστικὸ κωπέλλι Κρήτ.

ἀφακράστρα ἦ, ἀμάρτ. ἀφ'κρήστρα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι καὶ τῆς καταλ. -τρα.

Ὁ τόπος ὅπου κρυπτόμενός τις δύναται νὰ ὠτακουστῇ: Πάνι κι στάτοι 'ζ' δ' ἀφ'κρήστρα ν' ἀκούδ' τί 'νι π' κουβιδιάζ'.

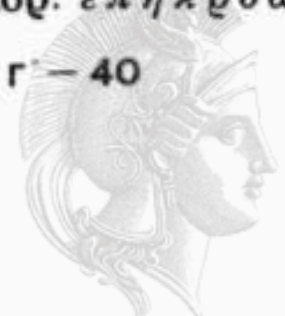
ἀφακρομιλῶ ἀμάρτ. ἀφ'κρουμ'λάου Λέσβ.

Ἐκ τῶν ρ. ἀφακράζομαι καὶ μιλῶ κατὰ βιαίαν συγκοπὴν τοῦ α' συνθετικοῦ ἀντὶ ἀφακразομιλῶ. Τὸ οὐπέισήλθεν ὡς κατ' ἐξοχὴν συνδεδεικὸν φωνῆεν.

Ἀκούω καὶ ἀποκρίνομαι, συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ: Δ' βλέπ'ς μόνι ν' ἀφ'κρουμ'λᾶ τ' κόσμ' τ'ς ἀδρόι.

ἀφακρώνομαι ἀμάρτ. ἀφ'κρουών-νομαι Μεγίστ. ἀφ'κρουών-νομου Λυκ. (Λιβυσσ.) 'φ'κρών-νομαι Σύμ. 'φουκρών-νομαι Σύμ. Προστακτ. ἀφ'κρουώθου Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπακροῶμαι. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὰ εἰς -ώνω ἔλαβεν ἀρχὴν πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπηκροά-

σθην, ὅθεν *ἐπηκρόσθην καὶ *ἐπηκρώσθην κατὰ τὸ σχῆμα ἐχώσθην-ἐχώσθην. Πβ. καὶ τὸ ἀπλοῦν ἀκρών-νομαι ἐκ τοῦ ἀκροῶμαι. Παρὰ Δουκ. τύπ. ἀπαρεμφ. ἀκροῦσθαι, τ.ἔ. ἀφ' ἀκροῦσθαι.

1) Ἀφακράζομαι 1, δ ἰδ., ἐνθ. ἀν. 2) Ἀφακράζομαι 1 β, δ ἰδ., ἐνθ. ἀν.: Ἐφ' κρών-νείον εἰς τὴν πόρταν κ' ἐγροίκαν τ' ἐν' ποῦ λέαμε Σύμ. Ἐφουγκρέθε 'ς σὴν πόρταν ὀπιθκαίκα (ὀπίσω ἀπὸ τὴν πόρταν) Κοτύωρ. 3) Ἀφακράζομαι 1 γ, δ ἰδ., Σύμ.: Ἐφ' κρώσθην με ὁ γιαιτρός.

ἀφάλι τό, ἀφ-φάλιν Κύπρ. ἀφ-φάλ-λιν Κύπρ. ἀφάλι πολλαχ. ἀφάλι Πόντ. (*Οφ.) ἀφάλι Ἡπ. Θράκ. (*Αδριανούπ.) ἀφ-φάλι Εὐβ. (*Ἀνδρων.) Ἰκαρ. Κάρε. Ρόδ. Σύμ. Τήλ. Χίος (Μεστ. Πυργ.) ἀφ-φάλ-λι Εὐβ. (Κουρ.) Κάλυμν. ἀφάλλιν Κύπρ. φάλι Ἡπ. Θήρ. Κρήτ. (Πρίν. Σητ. κ.ά.) φάλι Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. φ-φάλ-λιν Μεγίστ. νομφαλί Θεσσ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀφάλι, παρ' ὁ καὶ τύπ. ἀφάλιν παρὰ Μαχαιρῆ, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ὁμφάλιον. Ὁ τύπ. φάλι καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ ὁμφαλὸς τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων ἐνθ. ἀν.: Φρ. Λύνεται τ' ἀφάλι (ἐπὶ στομαχικῆς ἢ γαστρικῆς παθήσεως ἀποδιδομένης εἰς πτώσιν τοῦ ὁμφαλοῦ) πολλαχ. Ἐπ-πέσεν τ' ἀφ-φάλιν μου (ἐπὶ τῆς αὐτῆς παθήσεως) Κύπρ. Γυρίζω τ' ἀφάλι (ἐπὶ ἐνεργείας τινὸς πρὸς θεραπείαν τῆς ἀνωτέρω παθήσεως) πολλαχ. Ἀπὸν τὸ φάλι δὸν πόρισε τὸ φαεῖ (ἐφαγε πολὺ) Κρήτ. Κατουρῆ πὸν τ' ἀφ-φάλιν (εἶναι εὐφυέστατος) Κύπρ. || Αἰνιγμ. Δυὸ ἀδέρφια, δυὸ κεφάλια μ' ἐν' ἀφάλι (ἢ ψαλὶς) Πελοπν. (Κέρτ.) || Ἄσμ.

Ἀνάμεσα 'ς τὰ στήθη σου | Μάις μὲ τὰ λουλούδια,
τὸ φάλι σου τριαντάφυλλο | καὶ τὰ βυζιά σου κρῖνα

Ἡπ. 2) Ὁ ὁμφάλιος λῶρος πολλαχ.: Κόβω τ' ἀφάλι πολλαχ. || Φρ. Ἀπώσταν ἐκόπη τὸ φ-φάλ-λιν μου (ἀφ' ὅτου ἐγεννήθην) Μεγίστ. Σοῦ φαίνεται καὶ κεῖ τοῦ κόψανε τ' ἀφάλι (ἐπὶ ἀνθρώπου συχνάζοντος εἰς τινα τόπον, διότι πιστεύεται ὅτι ὁ τόπος ὅπου ἀπορρίπτεται ὁ ὁμφάλιος λῶρος γίνεται προσφιλεῖς εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἰδ. Λαογρ. 3 <1911> 698 κέξ) Κεφαλλ.

Κεῖ ποῦ σοῦ κοβαν τ' ἀφάλι | δὲν σοῦ κόβαν τὸ κεφάλι;
(προτιμότερον ν' ἀπέθνησκες εὐθύς μετὰ τὴν γέννησίν σου) Πελοπν. (*Αργ.) Ἐκόπην τ' ἀφ-φάλιν του 'ς αὐτὴ τὴ δουλειά (τὴν γνωρίζει ἀπὸ μικρὸς, ἤτοι καλῶς) Σύμ. Συνών. ἀφαλίσκος. 3) Ὁ μετὰ τὸν τοκετὸν ἐξερχόμενος ὕμην τοῦ ἐμβρύου, τὸ χόριον Πόντ. (*Οφ.) Συνών. ἀδέρφι 2, ἀκόλουθο 2, συντρόφι, ταίρι, ὕστερο. 4) Ἐπίδεσμος ἐπὶ τοῦ ὁμφαλοῦ τοῦ βρέφους μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ὁμφαλίου λώρου Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Συνών. ἀφαλίτης 1, ἀφαλοπάννι. β) Τὸ περὶ τὸν ὁμφαλὸν μέρος τοῦ ὑποκαμίσου Ρόδ. 5) Τὸ κέντρον σώματος ἢ τόπου τινος Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) Σύμ. κ.ά. — Α' Ἐφταλ. Μετάφρ. Ὀδυσσ. μ 283: Τ' ἀφάλι δὸν ψωμοῦ Ἀπύρανθ. Τ' ἀφ-φάλι δὸν ροδιοῦ Σύμ. Τῆς θάλασσας τ' ἀφάλι Α' Ἐφταλ. ἐνθ. ἀν. Πβ. ἀρχ. ὁμφαλὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς χρήσεως Ὁμ. α 50 «νήσφ ἐν ἀμφιρῦτῃ, ὅθι τ' ὁμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης». β) Ἡ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἄνω μυελολίθου ὁπὴ διὰ τῆς ὁποίας κατέρχεται τὸ πρὸς ἄλυσιν γέννημα Ἰκαρ. γ) Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κάτω μυελολίθου σιδηροῦς ἄξων Ἰκαρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Βλαστ. 333. Συνών. ἀφαλοσίδερο, σιδεράφαλο. 6) Τὸ μέσον χρονικῆς τινος περιόδου Κύπρ.: Ἀφ-φάλιν τοῦ καλοῦθαιροῦ - τοῦ δευτέρου κττ. Κύπρ. 7) Καταβόθρα τῶν ὑδάτων τῆς βροχῆς Σκῦρ.: Στὸ δεῖνα

μέρος φαίνεται τ' ἀφάλι π' χάνονται τὰ νερά. Συνών. χῶνος. 8) Καταπακτὴ Ἰμβρ.: Ἀπ' τοῦ φάλ' κατ'βαίνουμ' 'ς τοῦ κατωῦ. Συνών. κλαβανή. 9) Τὸ κάλλιστον, τὸ σπουδαιότατον μέρος Εὐβ. (*Ἀνδρων. Κουρ.) Κύθν. Μεγίστ. Σίφν.: Αὐτὸς εἶναι τὸ φ-φάλ-λιν τῆς πατρίδας μας Μεγίστ. Αὐτὸ τὸ λιβάδι εἶναι ἀφάλι Κύθν. Τὸ χιτῆμα μου εἶναι ἀφ-φάλι, τὰ δικά σου εἶναι νεροφαγώματα Ἀνδρων. Αὐτὸ τὸ χωράφι εἶναι τ' ἀφάλι τοῦ λαγκοδιοῦ Σίφν. 10) Εἶδος κογχυλίου Κρήτ. Πβ. ἀφαλούδι 2. 11) Τύχη, μοῖρα Κρήτ.: Φρ. Ἀνοίγω φάλι (βλέπω διὰ κυάμων, παιγνιοχάρτων κττ. τὴν τύχην).

Πβ. ἀφαλός.

ἀφαλίσκι τό, ἀμάρτ. ἀφ'λίσκ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τῆς καταλ. -ίσκι, περὶ ἧς ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνῶν 41 (1929) 191 κέξ.

Τὸ ἐμβολὸν διὰ τοῦ ὁποίου φράσσουσιν τὴν ὁπὴν τοῦ βαρελλίου.

ἀφαλίσκος ὁ, ἀμάρτ. ἀφ'λίσκος Κάρε.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τῆς καταλ. -ίσκος, περὶ ἧς ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνῶν 41 (1929) 179 κέξ.

Ὁ ὁμφάλιος λῶρος. Συνών. ἀφάλι 2.

ἀφαλίτης ὁ, Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

1) Ἀφάλι 4, δ ἰδ. 2) Ἐμπλαστρον θερμὸν τιθέμενον ἐπὶ τοῦ ὁμφαλοῦ πρὸς κατάπαυσιν κοιλιακῶν πόνων ἢ ἰσχυροῦ ἐμέτου ἀποδιδομένων εἰς τὸν ὁμφαλόν: Τοῦ κάνω ἔναν ἀφαλίτη γιὰ νὰ τοῦ ἀπαδήξω τὸν ἐμετό.

ἀφαλογυρίζω ἐνιαχ. ἀφ-φαλ-λογυρίζ-ζω Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τοῦ ρ. γυρίζω.

Ἐπιλαμβάνομαι τοῦ ὁμφαλοῦ διὰ τοῦ δακτύλου στρέφων αὐτὸν πρὸς θεραπείαν: Ὅντες τὸν ἀφ-φαλ-λογυρίζ-ζα ἤμανε καλή, τώρα μὲ βλαστημάει.

ἀφαλοδένω Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μετοχ. ἀφ-φαλ-λοδεμένος Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τοῦ ρ. δένω.

Δένω τὸν ὁμφαλόν, ἰδίᾳ ἐπὶ ἐνήλικος τοῦ ὁποίου ὁ ὁμφαλὸς ἐλύθη. Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μετοχ. ὁ ἐπιδεδεμένος τὴν ὁσφὺν διὰ νὰ μὴ λυθῇ ὁ ὁμφαλός του Εὐβ. (Κουρ.): Ἐν ἔχει τὰ καλά της, οὐλο ἀφ-φαλ-λοδεμένη γυρίζ-ζει.

ἀφαλοκάρδια τά, ἀμάρτ. ἀφ-φαλοκάρδια Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφάλι καὶ καρδιά.

Ὁ ὁμφαλὸς καὶ ἡ κοιλία: Συγκόβομαι πὸν τὸν πόνον ποῦ βγαίν-νει πὸν τ' ἀφ-φαλοκάρδια μου τῶν κλώθει τ' ἀντερά μου.

ἀφαλοκόβω, ἀφαλοκόβω Ἡπ. ἀφαλοκόβω σύνθηθ. ἀφαλονκόβου βόρ. ἰδιώμ. ἀφαλοκόφτω πολλαχ. ἀφαλονκόφτου Ἰμβρ. Σαμοθρ. κ.ά. ἀφαλοκόβω Ἀνδρ. Κρήτ. Κύθν. Σίφν. ἀφ-φαλοκόβω Σύμ. ἀφ-φαλ-λοκόβω Σύμ. ἀφ-φαλ-λοκόβου Εὐβ. (Κουρ.) ἀφ-φαλοκόβω Κύπρ. φαλοκόφτω Πόντ. (*Αργυρόπ. Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) φαλοκόβω Μύκ. φαλοκόβω Κρήτ. φ-φαλοκόβω Κάρε. φ-φαλ-λοκόβω Μεγίστ. φ-φαλοκόβω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τοῦ ρ. κόβω.

1) Κόπτω τὸν ὁμφάλιον λῶρον τοῦ βρέφους, ὁμφαλοτομῶ, συνήθως ἐν ἀραις ἐνθ. ἀν.: Ἡ μαμμή - ὁ γιαιτρός ἀφαλόκοψε τὸ παιδί σύνθηθ. || Φρ. Κακοχράχη ποῦ σ' ἀφαλόκοβγε! (ἀρά) Ἀνδρ. Ποῦ νὰ ὅγη τὸ ἀνάθ-θεμα ποῦ σὲ φ-φαλόκοβγε! Ρόδ. Ἀδικο νὰ τοῦ δώση ἀπὸν σ' ἐφαλόκο-

